

MAANDBLAD

UITGEGEVEN DOOR HET NATUURHISTORISCH GENOOTSCHAP IN LIMBURG.

Herfstbloemen.

't Zuid-Limbursche landschap is niet alleen rijk aan bloemen in Lente en Zomer, maar ook in den Herfst bezit 't 'n schat van bloeiende planten, waardoor 't een heel bijzonder aanzien krijgt.

't Is alweer de groote rijkdom aan kalkzouten welke hierbij op veel plaatsen een groote rol vervult. Wanneer men om dezen tijd van 't jaar ergens in 't Limbursche Krijtland een der vele heuvels bezoekt, valt al dadelijk op hoe men er ook thans steeds dezelfde plantengemeenschappen bij elkaar vindt.

De mooiste kleuren worden nu tentoongespreid door laaggroeiende soorten. Zacht blauw, teer-violet, fijnrose en wit zijn nu de overwegende tinten.

Tot de aantrekkelijkste planten, die in 't najaar pteksgewijze onze krijtheuvels bedekken, rekenen we de Duitsche Gentiaan. Wat is die mooi, als ze daar prijkt met hare tuilen van zacht lila-blauwe bloemen. Willt ge ze in haar volle pracht zien, ga dan nu eens naar de kalkgroeven bij Kunrade; maar stel uw bezoek niet uit, want hier juist is deze specifiek-Zuid-Limbursche schoone in zulke grootte vertegenwoordigd, dat de kinderen er heel gauw bij zijn om ze af te plukken.

Ge kunt ze ook vinden iets verder Zuidwaarts te Voerendaal, op de heuvels vlak bij de dennen op den Schelsberg en Putberg. Minder groot dan te Kunrade biedt ze nochtans ook hier 'n heerlijken aanblik. Ook hier groeit ze gezellig tusschen witte Parnassia en rose Wilde Thijm.

'n Andere constante begeleidster is de Stengellooze Distel, die er eveneens bij honderdtallen wordt aangetroffen. Haar mooie groote purperpaarse bloem zit in een roset van echte distelbladeren, die diep in het gras verschenen zijn.

Meer dan één exemplaar kan men aantreffen, waarbij 2 tot 3 bloemen op een 20 c.M. langen stengel prijken.

Nog zijn van de partij de Wilde Marjolein met brechte schermen van purperrose bloemen. De aangename geur van haar loof, vermengd met dien van Thijm, doet ons een weinig aan 't parfum van 'n Alpenlandschap denken.

Verder vindt men er steeds 't Duifkruid met z'n zachtblauwe bloemhoofdjes en aardige groepjes van Oogentroost, waarvan ieder struikje beladen is met lieve kleine witte, geel en violet gestreepte bloempjes, die nog al in grootte kunnen verschillen.

't Is maar wat jammer, dat vele dezer krijtflora's-kinderen zoo moeielijk in onze tuinen willen gewinnen — terwijl toch iedere tuingrond in Z.-Limburg vrij veel kalk bevat. We zijn haast geneigd te veronderstellen dat, behalve de invloed van den kalk, er bovendien nog een symbiose met lagere planten in 't spel moet zijn.

Oogentroost, die ook op andere grondsoorten niet zeldzaam is, is 'n halfparasiet.

Dat de Duitsche Gentiaan, de Stengellooze Distel en 't Duifkruid in elk geval behoefte hebben aan veel kalk, is op sommige plaatsen heel duidelijk te zien. Zoo o.a. te Crowbeek, dicht bij 't beekje de „Zevensprong“, waar door Dr. Klein eene stooris in de krijtformatie is aangeleend. Tot op een meter nauwkeurig is er aan bovengenoemde plantengemeenschap waar te nemen waar of de breuk verloopt. Geen krijt — geen Gentianen noch Distel noch Duifkruid!

En toch brengen ze heel veel kiembaar zaad voort. Ze ontvangen nog voldoende visite van bijen en hommels ter bevruchting. Wel zijn deze

De Geschiedenis van 'n Bunzing.

(Vervolg.)

Wat of 'k in 't Tommerbroek in 'n houtmijt vond?...
'n Jongen Bunzing, wiens geschiedenis ik u vertellen ga.
Hebt ge ooit 'n pasgeboren bunzing gezien?...
Niet?...

Dan ben 'k er zeker van, dat gij U van zoo'n beestje in de verste verte geen voorstelling kunt maken, die ook maar iets met de werkelijkheid overeenkomt.

Op z'n ouders lijkt 't jong heelemaal niet.

Hun onderdeelen en staart toch zijn zwartbruin, rug en flanken ros en zwart-bont in allerlei schakeeringen, omdat 't wolhaar min of meer licht gekleurd is, terwijl de eigenlijke, vrij lange haren 'n zwartachtige tint vertoonen.

De lippen en wangen van vader en moeder Bunzing zijn wit.

En de pels hunner kleintjes?...

Ze is effen vaal-grijs.

Net als die van 'n huismuis of jonge zwarte rat.

Trouwens, ware hun lichaam wat minder gestrekt en hadden ze niet zoo'n onooigelijk klein stompstaartje, ge zoudt op 't eerste gezicht van jonge bunzings willen zweren, dat ge te doen hebt met ratten.

Ook mijn bunzing in 't Tommerbroek deed me dadelijk denken aan zoo'n knaagdier.

Neen, 'n mooi beestje kon 'k m'n vondst niet heeten. 't Dikkoppig, nog blind, hulpeloos wezen maakte geen prettigen indruk, maar toch wekte 't m'n belangstelling op.

Reeds 't feit, dat 't dierke zich gansch alleen in 't nest bevond was iets ongewoons.

Bunzings toch plegen met vier, vijf geboren te worden. Waar mochten de anderen zijn?

'k Heb 't niet kunnen achterhalen, nimmer hun spoor ontdekt.

* * *

Moedertje Bunzing houdt zielsveel van haar kroost, omringt 't met teere zorgen en verdedigt 't tegen iedereen aanval.

Zelfs den mensch, die te dicht haar kraambed mocht

laatste niet meer zoo ijverig in de weer als in de zomermaanden. Ze zitten met haar vleugels over elkaar gekruist, men kan ze gerust over 't bruin pelsje aaien, ze maken alleen een afwerende beweging, door een paar pootjes loodrecht naar boven te slaan.

Bovendien verspreidt zich Distelzaad zoo gemakkelijk vrij ver; 't is immers voor de veiligheid nog met een valscherin voorzien.

Ook nog andere plekken in Z.-Limburg hebben haar planten, die nu hooglijf vieren.

Zoo vinden we langs de Maas, vooral langs haar zuidelijkste oevers, overal de Kleinbloemherfstaster. Onder hare inlandsehe soortgenooten bezit zij de kleinste bloemen, n.l. één c.M. groot; ze zijn zuiverwit met 'n geel hartje, alleen bij 't verwelken worden ze iets roodachtig. 'n Bloempje op zich alleen zou weinig opvallen, maar iedere plant brengt er honderden voort, en is nu als 't ware met sterretjes overladen.

Oorspronkelijk een vreemdelinge, heeft ze zich thans geheel bij ons ingeburgerd. Aan deze snelle verspreiding kan men al wel zien, dat ze niet erg kieskeurig is op de grondsoort.

In cultuur is ze dan ook zeer dankbaar; (aan liefhebbers staan we graag planten af). Trouwens 't is 'n eigenschap van bijna alle Herfstasters, dat ze maar zeer weinig eischen stellen. Haar variëteiten en hybriden-aantal is zóó groot, dat ze heel dikwijls zelfs bij benadering niet te determineeren zijn.

Maar allemaal zijn ze even mooi, vooral in groote tuinen vóór of tusschen heesters van de 2e grootte. Met haar duizenden aschblauwe, rose of witte sterretjes gelijken ze in de verte op 'n sluier of nevel van bloemen. Ook hier hebben we weer alleen die zachte tinten, die zoo wonder harmonieeren met de najaarskreuren.

De Duitsche dichter bezingt deze laatstbloeiende volleggrondsplanten zoo aardig, als hij zegt:

Wenn längst die Sommerblumen starben
Das Jahr enteilt mit schnellem Fuss,
Dann strahlen Sie in vielen Farben
Und künden uns den Abschiedsgruss.

Nuth, 1 Oct.

A. DE WEVER.

'n Limburgsch dier den Limburgers bekend gemaakt van uit Denemarken.

Voor me ligt 'n afdruk van 't „Biologisch Centralblatt“ Bd. XXXIV, n° 1.

naderen, durft ze onverholen toonen dat zijne aanwezigheid niet gewenscht is.

Mama Bunzing in 't Tommerbroek bleek in dit opzicht 'n onvervalschte type van haar geslacht.

'k Stond geen minuut lang nog heur jong te bekijken, of 'k zag haar voor me, boven op de houtmijt, sissend en blazend, met gekromden rug, in den nek liggende ooren, fonkelende oogen en omhooggetrokken lippen, waartusschen 't scherpe gebit me dreigend tegenblonk, tē dreigender omdat de witte tanden zoo fel afstaken tegen 't roode muilvleesch.

Ongewapend als 'k was vond 'k 't geraden weg te gaan.

Trouwens waarvoor 'n kamp te beginnen met 'n wezen, 't welk me natuurlijkerwijze als den belager van zijn dierbaarst bezit moest beschouwen, ofschoon 'k met geen kwade bedoelingen was beziel?

Ouderliefde, ook in bunzings, weet 'k te apprecieeren.

En 't zou me niet invallen kwaad te doen aan 'n dier, dat den moed heeft z'n familie te verdedigen zelfs tegen een van de „Koningen der Schepping“ waaronder er helaas zoovelen der meening zijn toegedaan, dat 't hun

„*Formica fusca picea* — eine Mooramreise“ luidt z'n titel.

't Is 'n studie van W. Bönner S.J. uit Charlottenlund in Denemarken.

Pater E. Wasmann uit Valkenburg heeft er 'n „Schlussbemerkung“ aan toegevoegd.

Bönner beschrijft 'n mierensoort door hem in 1912 gevonden in de buurt van Kopenhagen.

't Meest verwonderlijke dezer mieren is, dat ze leven in moerassen.

Daarin toch bouwen ze haar nesten.

Deze nesten bestaan uit afgestorven, aaneengekleefd sphagnum en zijn veelal koepelvormig.

Vlak onder den koepel is de z.g. „kamer“, waarin de kokons en larven worden verpleegd.

Van uit deze kamer loopen, kris-kras door elkaar, tal van gangen naar de overige nestgedeelten.

De onderkant der nesten ligt haast gansch in 't water.

't Nestmateriaal is zóó nat, dat er, wanneer men 't opneemt en tusschen de handen samendrukt, 't water uitloopt.

Alléén de „kamer“ is wat droger, alhoewel toch ook vochtig.

Maar 't water zal den bewoonsters niet schaden. De fettig glazende chiline-huid der beestjes is er als 't ware op gemaakt om van water geen last te hebben.

't Is een nog immer onopgelost raadsel waar of deze mieren overwinteren.

's Winters toch moeten de moerassen bevriezen. Pater Wasmann meent, dat ze in den Herfst 't naburige vaste land zullen opzoeken en er haar winterkwartier opslaan in den grond, om in 't voorjaar weer 't moeras te bereiken.

Formica fusca picea komt voor in de moerassen van Noord-Europa en Azië.

Ze huist o.a. ook in Noord- en Midden Duitsland. In 't hoogveen van den Eifel mag ze, volgens Wasmann, beschouwd worden als 'n overblijfsel uit den IJstijd.

Ook in Belgisch Luxemburg zou ze veel voorkomen.

En in Holland?.....

Ook in Holland!

En wel in de moerassen van de hei nabij Heerlen.

Daár is de „Moorameise“ gevonden door Paters Jesuïeten uit Valkenburg of Aalbeek. Exemplaren uit deze streken afkomstig, zijn in 't bezit van P. Wasmann.

Dit alles kan men in bovengenoemde studie van

vrijstaat willekeurig medeschepselen te vernietigen, als die schepselen van rede en verstand verstoken zijn.

Ik dan ging weg, toen de oude bunzing, terecht of te onrecht, me dreigde aan te vallen.

Maar, 'k ben in de volgende weken verschillende keeren nog naar de houtmijt teruggekeerd.

En bij ieder bezoek constateerde 'k met genoegen, hoe m'n bunzing groeide, nicer en meer op mama ging lijken.

* * *

't Kan ongeveer half Juni zijn geweest toen 'k 't nest ledig vond en moeder en kind ontmoette, niet ver van de plek waar zij aan hem 't levenslicht geschonken had.

Van uit den schuilhoek, waarin 'k me verdekt had opgesteld, kon 'k al hun bewegingen volgen.

Behoedzaam, voorzichtig, wantrouwig bij 't minste gerucht, ging de oude sluipend voorop.

Sluipend werd ze door haar jong gevolgd.

Ze waren op jacht.

Zoo nu en dan zag 'k de moeder 'n sprong doen in 't hooge gras.

En dan hoorde 'k iederen keer 'n zacht uitgestooten,

P. Bönner lezen.

Nu onze aandacht maar eenmaal op 't voorkomen dezer zonderlinge Micrensoort in Limburg gevestigd is, hopen we haar, zoo niet dit dan toch heel zeker 't volgend jaar ook te zullen vinden in de buurt van Brunssum en Schinveld.

De venen toch aldaar met hunne vele plassen, overdekt met sphagnum, zijn echt geschikt om er Moerasmieren te laten huizen.

Raath-Bingelrade. Jos. CREMERS.

Herfstkleuren.

Wat schoonheid van kleuren betreft, kan de Herfst concurreeren met alle andere Jaargetijden. Zeker, 't tēergroen van de Lente is mooi.

Mooi is de bonte bloemenpracht van den Zomer.

En de Winter met z'n ijzel en sneeuw maakt 't witte landschap niet zelden tot 'n lust voor 't oog.

Maar tóch — er gaat niets boven de kleuren van den Herfst.

Zoodra de Herfst 's nachts z'n nevels zendt over 't land en z'n rijp doet nērdalen op de aarde, krijgen we 'n kunstwerk te aanschouwen gelijk dat allēen maar door 'n bek'waam colorist als hij, getooverd kan worden.

Kijk, als de grauwe morgennevels zijn opgetrokken onder de sprinkelende, vonkelende zonnestralen en 'n wolkenlooze hemel zich welft over 't landschap, is 't als had in den nacht 'n kundige kleurgever boomen en struiken gepenseeld.

Wat 'n rijkdom van tinten vertoont zich dan alom!

Over wat 'n smaak, 'n schoonheidszin moet degene beschikken, die in al die verscheidenheden zóóveel eenheid wist te brengen!

Met hoeveel talent heeft hij, in weinig tijds, 'n effen groen woud herschapen in 'n overwelldigende kleurenwielde!

De dennen mochten van den kunstenaar 't groene kleed behouden.

Allēen maar gaf hij hun 'n ietwat donkerder tint om ze straks meer effect te doen maken.

De zwart-groene sparren hier en daar liet hij onaangeroerd staan, als grauwe plekken, waartegen de lichtere kleuren van de schilderij zooveel te beter zouden uitkomen.

Zóó ook deed hij met den blauwgroenen pijn.

Maar hoe fonkelen tusschen die groene naaldboomen de witstammige berken, wier bladeren door den Herfst schitterend goudgeel zijn geverfd!

En hoe stemmig staat, met z'n helgele kroon

langgerekten klagtoon als van 'n angstig schreeuwend kindje.

'k Kende dat geluid.

't Kwam van den heikikker, die ouverhoeds was vastgegrepen door de oude bunzing en z'n leven ging laten tusschen de scherpe klauwen en 't spitse gebit van de looze, geweldige, jagerin, die bezig was heur jong smaak in kikkervleesch aan te leeren.

En 'k bemerkte, hoe er uit de vinnige oogjes van dat jong 'n razende wildheid vlamde, telkens als de moeder buit had gemaakt.

'k Hoorde tusschen z'n tanden de beenderen kraken van de arme slachtoffers.....

Plotseling was de oude blijven staan en liet haar snuit zoeken en snuiven in de lucht.

Dan kromde ze haar rùg en viel, als 'n veer die lospringt, op 'n veldmuis, die zich, van geen gevaar bewust, te goed zat te doen aan de schors van jong struikhout.

Met wijd opengesperde, wild gloeiende oogen priemde de bunzing z'n tarden in heur vleesch.

Men kon 't hem aanzien, hoe de smaak va 't zoeten

de grauw-geschorste haagbeuk daar neven!

Wat 'n gloed gaat er niet uit van den hoog, scharlakenrooden kerseboom, omgeven van de dito gekleurde lijsterbessen!

Hoe harmonisch passen bij hen de bruin-gele eik en purperen vogelkers, de witgrijze populier en de bruingroene els!

En hoe schittert daartusschen de roode kornoelje en de violette kardinaalsmuts!

Jammer maar, dat al die kleurenpracht zoo kort slechts mag duren.

November maakt 't mooie werk weer te niet. Hij zendt zijn trawanten, de vorst en den Noorde-wind, die met schennende handen alles vernietigen, wal de kunstminnende Herfst had gewrocht.

Raath-Bingelrade. Jos. CREMERS.

Museumtuin.

Sedert de vorige opgave werd de plantencollectie vermeerderd met:

Scirpus setaceus.

Juneus Tenageta.

Lychnis flos cuculi (wit).

Brassica elongata armoracoides.

Sisymbrium Sophia.

Batrachium hederaceum.

Malva?

Malva borealis.

Potentilla argentea.

Trifolium diffusum.

Hypericum helodes.

Gentiana pneumonanthe.

Pedicularis satyria.

Peplis Portula.

Stachys annuus.

Senecio Fuchsii.

Vaccinium vitis idaea.

Voor de toezending der nummers van 't Maandblad, waarin planten-lijsten van den Museumtuin slaan, houdt ik me aanbevolen.

Maastricht.

SPRENGER.

Aanwinsten voor 't Museum.

'n Collectie fossiele varens uit de mijnen.

'n Opgezette bunzing met jongen.

'n Hazelworm.

'n Muurhagedis.

'n Geelbuikpad.

'n Groene pad.

'n Heikikker.

'5 Jonge (2 daagsche) huismuizen.

bloed hem 'n oogenblik deed aarzelen, 't muizenlijk aan 't jong af te staan.

Maar de liefde van de moeder was sterker dan de bloeddorst van 't wilde beest.

En ze gaf de prooi aan haar kind.....

* * *

Heel den zomer door heeft de jacht der beide bunzings in 't Tommerbroek en omgeving geduurd.

't Jong tooide zich zijner moeder waardig.

Dra verstond 't, zoo goed als zij, de kunst om zich meester te maken van kikkers en muizen, van mollen en ringslangen, van ratten en egels.

Vaardig, gelijk de oude kon 't zwemmen in de Roode Beek, daarin duiken naar visschen en kreeften.

De plundering van menig vogelnest had 't op zijn geweten.

Behendig groef 't den honig uit van hommels en zocht 't naar rijpe bosch- en braambessen.

Sprinkhanen en torren leerde 't vangen in hun vlucht en de best verborgen slak was, voor z'n immer speurende oogen en altijd gagen eetlust, geen oogenblik veilig.

't Park te Maastricht.

(Vervolg).

De conifeer, welke dicht bij de *Celtis occidentalis* staat is 'n prachtige heestervorm van 'n zeldzame variëteit van den **gewonen Taxus**. De naalden zijn korter en aan beide kanten afgerond. 't Is *Taxus baccata* var. *adpressa*.

Van de boomen en heestergroep tusschen de brug en de Maas willen we alléén even bekijken 'n *Olm* met onregelmatig gedraaide en gewrongen, smalle bladeren. Dit is 'n verscheidenheid van den **gewonen Olm**, n.m.l. *Ulmus campestris viminalis* Lodd.

De **Meidoorn** met zwarte bessen en van onder wollige bladeren, *crataegus nigra* L. zal zich hier onder de hooge boomen niet voldoende kunnen ontwikkelen, al kan hij ook wat schaduw verdragen.

Als we nu onzen weg vervolgen naar den kant uit der groote brug, ontmoeten we vlak langs den weg 'n kleinen boom, wiens kroon danig is moeten ingekort worden wegens gebrek aan ruimte. Dat is de **Machura aurentiaca Nutt.** Hoewel weinig opvallend mag dit boompje wellicht beschouwd worden als een der grootste rariteiten van heel 't Park. Exemplaren toch van zijn leeftijd zijn bij deze soort zeer schaarsch. We zouden daarom willen voorstellen terwille van hem, de rondomstaande heesters eenvoudig af te kappen. De schors is zoo eigenaardig roodbruin geteekend als maar bij weinige boomsoorten voorkomt. Haar roode kleur dankt ze aan 'n aparte verfstof. De bladeren zijn breed-ovaal-spits, lederachtig en sterk glanzend donkergroen. De takken zijn gewapend met scherpe doornen en laten bij verwonding 'n wit melksap uitvloeien. Als men dezen boom met rust wilde laten zou hij wel gaan bloeien en vruchten dragen. De groene bloemen zijn nietig; de mannelijke zijten aan gesteelde trosjes, de vrouwelijke in bolvormige hoopjes. De vruchten gelijken op 'n klein peertje, zijn oranjegeel en bevatten 'n stinkend sap, waarmee de ten strijde trekkende wilde volkstammen hun gelaat „versieren”. 't Hout is zoo veerkrachtig dat ze er bogen van maken. De plant is afkomstig uit N.-Amerika en werd pas in 1824 in Europa ingevoerd.

'n Paar melers verder, achter de brug, vindt men 'n **Turkschen Hazelaar**, *Corylus Colurna* L., die zich van den gewonen Hazelaar onderscheidt door z'n langere katjes vroeg in 't voorjaar en later door 't kunstige omhulsel zijner vruchten.

Op 't gazon vlak langs de Maas staan drie boomen,

wier blad hen dadelijk doet herkennen als 'n Eikensort. Vergeet niet hun aardige, als met mos begroeide vruchtnapjes eens te bekijken! Ze heeten niet voor niets **Moseiken**, *Quereus cerris* L.

In 't gazon achter de brug staat tusschen de eerste heestergroep links 'n zeldzame verscheidenheid van de **Witte Kastanje**, *Aesculus Hippocastan.*, var. *heterophylla*, en wel met zeer grillig ingesneden en vervormde blaadjes. Hij bloeit zoo goed als nooit.

In 't midden, ongeveer achter de brug, treffen we 'n Eschdoorn aan, die bij nader toezien, opvalt door z'n veel grooter blad. Ook deze is 'n vrij zeldzame boomsoort in onze provincie n.m.l. **Acer macrophyllum**.

Van de meer gewone boomsoorten noemen we: de **Plataan**, welbekend om z'n eigenschap die hem 's zomers de schors in groote lappen doet afstooten. Aan den voet is de stam vaak abnormaal verdikt. Zooals alle breedbladige boomen maakt ook de Plataan 'n majestueuze, breede kruin naar alle regels der architectoniek. De bloemen verschijnen in 2—5 kogelvormige hoopjes aan lange stelen. 't Stufmeel wordt beschut, gelijk bij de dennen, doordat de reservoirs op schildjes geplaatst zijn, die bij vochtigheid hun randen kunnen omrollen. Evenals de coniferen zijn 't dan ook windstuivers. Aan den voet is de steel van 't Plataanblad veel dikker; net 'n bol-kogeltje. Hierin zit reeds de bladknop voor 't volgend jaar verscholen. Zoodra 't loof afvalt is zulks goed te zien. 't Vallen der bladeren heeft in ons klimaat plaats in den Herfst, in den tijd, waarin alle loofboomen hier aan de hun gestelde wetten moeten gehoorzamen. In Griekenland echter blijft de Plataan 's winters groen. De Plataan is 'n boomsoort, die reeds lang bekend is en zeer oud kan worden. 't Beroemde exemplaar te Constantinopel werd op 4000 jaren geschat!

Tot welke botanische soort onze Plataan behoort staat nog niet gansch en al vast. We kunnen echter hier niet nader op deze kwestie ingaan en willen alleen nog zeggen, dat men thans meestal onze Platanen beschouwt als 'n variëteit of bastaard van den **Oosterschen Plataan**, *Platanus acrifolia*, zonder bekenden oorsprong. Wanneer men kijkt naar den bladvorm van verschillende boomen, dan ziet men dat meerdere bladvormen zelfs op een en 't zelfde exemplaar voorkomen.

Nuth.

A. DE WEVER.

Maar dan is de winter aangebroken.

Die maakte aan de jacht van de bunzings 'n eind, omdat 't bij zijn komst gedaan was met 't bestaan der meeste dieren in 't Tommerbroek.

De twee bunzings zijn toen verhuisd naar 'n naburige hoeve.

In de schuur hebben ze hun woning opgestagen.

Veelal waren muizen hun kost.

Doch als de avond en nacht menschlijke bedrijvigheid alom hadden doen ophouden stopen ze niet zelden met hun beiden naar duiventillen en kippenhokken en konijnenstallen.

Daar gedroegen ze zich als echte roovers.

En de menschen zijn gaan zinnen op hun verderf.

* * *

Weer trokken de bunzings vol jachtlust langs hun gewonen weg naar 't kippenhok.

Zóó opgetogen was 't jong door de betoovering, die er uitging van de gedachte aan 't bloedbad, 't welk ze zouden aanrichten, dat 't z'n gewone, sluwe voorzichtigheid vergat.

'n Doffe stag en.... z'n poot zat vast tusschen de ijzeren veeren van 'n val.....

'n Dofte razernij maakte zich van hem meester.

't Rotde en kronkelde z'n lijf gelijk een gekwetste worm.

't Blies en 't siste van angst en van woede.

't Beet in 't ijzer, beet in den poot, maar de poot zat vast.....

En de oude bunzing nam de vlucht.....

Was dat wijl de moeder bedacht was op lijfsbehoud of wijl ze niet kon aanzien 't vlijmend wee, 't welk priemde door 't vleesch van haar kind!?....

* * *

Toen de morgen was aangebroken zijn er menschen gekomen, met knuppels gewapend.

Zij hebben aan 't zeerig bestaan van den jongen bunzing 'n einde gemaakt.

RAATH-BINGELRADE,

JOS. CREMERS.